

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 25. rujna 2013.

Video

Crkva je jedna

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Vjerovanju molimo "Vjerujem... u jednu... Crkvu" čime ispovijedamo da je Crkva jedna i da je ta Crkva sama u sebi jedinstvo. Ali ako pogledamo Katoličku Crkvu u svijetu otkrivamo da ona obuhvaća gotovo tri tisuće biskupija rasutih po svim kontinentima: toliki jezici, tolike kulture! Tu su biskupi iz toliko različitih kultura, iz tolikih zemalja... biskup iz Šri Lanke, biskup iz Južne Afrike, biskup iz Indije... Latinske Amerike. A ipak bezbroj katoličkih zajednica tvore jedinstvo. Kako je to moguće?

1. Sažet odgovor na to pitanje nalazimo u Katekizmu Katoličke Crkve gdje se kaže: Katolička Crkva rasuta u svijetu "ima jednu vjeru, jedan sakramentalni život, jedno apostolsko nasljeđe, jednu zajedničku nadu, istu ljubav" (br. 161). To je lijepa definicija, zar ne!? Jasna! Dobro nas usmjerava. Jedinstvo u vjeri, nadi, ljubavi, jedinstvo u sakramentima, u otajstvu: to su kao stupovi na kojima leži i koji drže zajedno jedno velike zdanje Crkve. Gdje god da pošli, i u najmanju župu, u najzabačeniji dio ovog svijeta, tamo je jedna Crkva; tu smo u svojoj kući, u obitelji, među braćom i sestrama. I to je veliki Božji dar! Crkva je jedna za sve. Ne postoji jedna Crkva za Europljane, jedna za Afrikance, jedna za Amerikance, jedna za Azije, jedna za one koji žive u Oceaniji, ne, ona je posvuda ista. To je isto kao u obitelji: mogu članovi obitelji biti daleko, rasuti po svijetu, ali duboke veze koje povezuju sve članove ostaju uvijek čvrste bez obzira na udaljenost. Tu mislim na iskustvo Svjetskog dana mladih u Rio de Janeiru: u tome nepreglednom mnoštvu mladih na

plaži Copacabana moglo se čuti mnoge jezike, vidjeti međusobno vrlo različite osobe, susresti razne kulture, a ipak je postojalo duboko jedinstvo, tvorilo se jednu Crkvu, vladalo je jedinstvo i to se osjećalo. Zapišimo se svi: ja, kao katolik, osjećam li to jedinstvo? Živim li to jedinstvo? Ili me to ne zanima, jer sam zatvoren u svoju malu skupinu ili u sebe samog? Jesam li od onih koji "privatiziraju" Crkvu za vlastitu skupinu, vlastiti narod, vlastite prijatelje? Žalosno je vidjeti jednu privatiziranu Crkvu zbog tog egoizma i tog pomanjkanja vjere, zar ne!? Žalosno! Kada čujem da toliki kršćani u svijetu trpe, jesam li ravnodušan ili mi je kao da trpi netko iz obitelji? Kada razmišljam ili doznam da su toliki kršćani progonjeni ili daju život za svoju vjeru, dirne li me to u srce ili to ne dopire do mene? Jesam li otvoren onom bratu ili onoj sestri iz obitelji, koji polažu život za Isusa Krista? Molimo li jedni za druge? Koliki od vas mole za kršćane koji su progonjeni? Koliki? Neka svatko odgovori u svom srcu: "Molim li za tog brata, za tu sestru, koji su u nevolji samo zato jer ispovijedaju i brane svoju vjeru?". Važno je izdići pogled iznad vlastite ograde, osjećati se Crkvom, jednom Božjom obitelji!

2. Učinimo drugi korak i zapitajmo se: postoje li rane koje se nanose tome jedinstvu? Možemo li povrijediti to jedinstvo? Nažalost vidimo da na povijesnom putu, također danas, ne živimo uvijek jedinstvo. Ponekad se javljaju nerazumijevanja, sukobi, napetosti, podjele, koje ranjavaju to jedinstvo, i tada Crkva nema lice koje bismo htjeli, ne očituje ljubav, ono što želi Bog. Mi smo ti koji stvaraju razdor! I ako pogledamo podjele koje još uvijek vladaju među kršćanina, katolicima, pravoslavcima, protestantima... osjećamo koliko je teško to jedinstvo učiniti vidljivim. Bog nam daje jedinstvo, ali je nama često teško živjeti to jedinstvo. Treba se truditi, graditi zajedništvo, učiti se zajedništvu, nadići nerazumijevanja i podjele, polazeći od obitelji, od crkvenih stvarnosti, u ekumenskom dijalogu. Naš svijet treba jedinstvo. Ovo je doba u kojem svi trebamo jedinstvo, u kojem svi trebamo pomirenje, zajedništvo a Crkva je dom zajedništva. Sveti je Pavao govorio kršćanima u Efezu: "Zaklinjem vas dakle ja, sužanj u Gospodinu: sa svom poniznošću i blagošću, sa strpljivošću živite dostojno poziva kojim ste pozvani! Podnosite jedni druge u ljubavi; trudite se sačuvati jedinstvo Duha svezom mira!" (4, 1-3). Poniznost, blagost, velikodušnost, ljubav radi očuvanja jedinstva! To, to su putovi, to su pravi putovi Crkve. Čujmo ih još jednom. Poniznost – protiv ispraznosti, protiv oholosti – poniznost, blagost, velikodušnost, ljubav radi očuvanja jedinstva. I nastavlja Pavao: jedno tijelo, Kristovo koje primamo u euharistiji; i jedan Duh, Duh Sveti koji oživljava i uvijek iznova stvara Crkvu; jedna nada – vječni život, jedan krst, jedan Bog i Otac sviju (usp. rr. 4-6). Bogatstvo onoga što nas ujedinjuje! I to je pravo bogatstvo: ono što nas ujedinjuje, a ne ono što nas dijeli. To je bogatstvo Crkve. Neka se svatko danas preispita: pomažem li da raste jedinstvo u obitelji, župi, zajednici, ili pak klevećem i ogovaram, ili sam uzrok podjele, nevolje? Ali vi ni ne znate koje zlo Crkvi, župama, zajednicama nanosi ogovaranje! To je zlo. Ogovaranja ranjavaju. Prije nego počne drugoga ogovarati, kršćanin se mora ugristi za jezik! Da ili ne? Mora se ugristi za jezik! To će nam pomoći, jer tada jezik otekne i ne može više govoriti, ne može više ogovarati i blebetati. Imam li poniznosti strpljivo, požrtvovno cijeliti rane nanesene zajedništvu?

3. Na kraju posljednji, dublji korak: tko je pokretač toga jedinstva Crkve? To je Duh Sveti, kojeg

smo svi primili na krštenju kao i u sakramentu potvrde. To je Duh Sveti. Naše jedinstvo nije u prvom redu plod našeg dogovora, demokracije unutar Crkve ili naših napora oko sloge i jedinstvu, već dolazi od njega koji čini jedinstvo u različitosti, jer Duh Sveti je sklad, on uvijek stvara sklad u Crkvi: on je skladno jedinstvo u tolikim različitim kulturama, jezicima i mislima. Duh Sveti je pokretač. Zbog toga je važna molitva, koja je duša zauzimanja nas muškaraca i žena za zajedništvo, za jedinstvo. Molitva Duhu Svetom, da dođe i stvori jedinstvo u Crkvi.

Molimo Gospodina da nam dadne da budemo sve više ujedinjeni, da ne budemo nikada oruđe podjele; daj da se trudimo, kao što kaže jedna lijepa franjevačka molitva, da nosimo ljubav tamo gdje je mržnja, da nosimo oprostjenje tamo gdje je uvreda, da nosimo jedinstvo tamo gdje vlada nesklad. Tako neka bude.